

PAUL VERLAINE

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΦΑΥΣΙΑ

Μεταφράσεις

ΑΓΡΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ
ΠΑΛΑΜΑΣ ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ζωγραφική

LILA DE NOBILI

Συγκέντρωση - φιλολογική επιμέλεια

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΟΦΡΑΣ

πικαμός

Ξένη Μούσα

Αθήνα

2003

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ 7

ΚΡΟΝΕΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ / POÈMES SATURNIENS

ΠΑΡΙΣΙ 1866

NEVERMORE	16
ΠΟΤΕ ΠΙΑ	17
LASSITUDE	18
ΚΑΜΑΤΟΣ	19
MON RÊVE FAMILIER	20
ΤΟ ΓΝΩΡΙΜΟ ΜΟΥ Τ' ΟΝΕΙΡΟ	21
EFFET DE NUIT	22
ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ	23
PROMENADE SENTIMENTALE	24
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ	25

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ / FÊTES GALANTES

ΠΑΡΙΣΙ 1869

LES INDOLENTS	28
ΟΙ ΡΑΘΥΜΟΙ	29
COLLOQUE SENTIMENTAL	30
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΑΙΑ	31
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΑΙΑ	33

ΤΟ ΑΓΑΘΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ / LA BONNE CHANSON

ΠΑΡΙΣΙ 1870

<i>N'EST-CE PAS? EN DÉPIT DES SOTS [XVII]</i>	36
ΕΤΣΙ, ΣΤΟ ΗΕΙΣΜΑ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ	37
<i>J'ALLAIS PAR DES CHEMINS PERFIDES [XX]</i>	38
ΣΕ ΚΑΚΟΣΤΡΩΜΕΝΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ	39

POMANTΣΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ / ROMANCES SANS PAROLES

SENS 1874

	<i>IL PLEURE DANS MON CŒUR</i> [I, III]	44
*	<i>ΚΑΤΙ ΚΛΑΙΕΙ</i>	45
	<i>ΝΑ ΚΛΑΙΕΙ</i>	47
	<i>LE PIANO QUE BAISE UNE MAIN FRÈLE</i> [V]	48
	<i>ΤΟ ΠΙΑΝΟ ΠΟΥ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟ ΑΙΓΝΟ</i>	49
	<i>L'OMBRE DES ARBRES</i> [IX]	50
*	<i>ΜΕΣ ΣΤΟ ΘΟΛΟ ΠΟΤΑΜΙ</i>	51
	<i>ΜΕΣ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ</i>	53
	<i>GREEN</i> [I]	54
	<i>GREEN</i>	55
	<i>STREETS</i>	56
	<i>STREETS</i>	57

ΦΡΟΝΗΣΗ / SAGESSE

ΠΑΡΙΣΙ ΚΑΙ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ 1881

	<i>LES FAUX BEAUX JOURS</i> [I, VII]	62
	<i>ΟΙ ΓΛΥΚΙΕΣ ΜΕΡΕΣ, ΟΙ ΑΝΟΜΕΣ</i>	63
	<i>ÉCOUTEZ LA CHANSON BIEN DOUCE</i> [I, XVI]	64
*	<i>ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ</i>	65
	<i>ΑΚΟΥΣΕ, ΕΙΝ' Ο ΣΚΟΙΟΣ</i>	69
	<i>LES CHÈRES MAINS</i> [I, XVII]	72
	<i>ΤΑ ΧΕΡΙΑ</i>	73
	<i>JE NE VEUX PLUS AIMER</i> [II, II]	74
	<i>ΘΕΛΩ ΣΤΟ ΕΞΗΣ</i>	75
	<i>JE SUIS VENU, CALME ORPHELIN</i> [III, IV]	76
	<i>ΗΡΘΑ ΤΟ ΑΥΣΤΥΧΟ ΟΡΦΑΝΟ</i>	77
	<i>UN GRAND SOMMEIL NOIR</i> [III, V]	78
	<i>ΕΝΑΣ ΒΑΘΥΣ, ΜΑΥΡΟΣ ΥΠΝΟΣ</i>	79
	<i>LE CIEL EST, PAR-DESSUS LE TOIT</i> [III, VI]	80
	<i>ΤΟ ΤΑΛΑΝΟ ΟΥΡΑΝΟ</i>	81
	<i>LE SON DU COR S'AFFLIGE</i> [III, IX]	82
	<i>ΑΚΟΥ, ΤΟ ΚΕΡΑΣ ΘΑΙΒΕΤΑΙ</i>	83
	<i>C'EST LA FÊTE DU BLÉ</i> [III, XX]	84
	<i>ΝΑ ΤΗΝ Η ΣΚΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΑΡΙΟΥ</i>	85

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΥ
 ΗΡΩΤΕΣ ΔΗΜ.
 ΜΙΝΑΚΑΣ ΕΠΙ

COLLOQUE SENTIMENTAL

Dans le vieux parc solitaire et glacé,
Deux formes ont tout à l'heure passé.

Leurs yeux sont morts et leurs lèvres sont molles,
Et l'on entend à peine leurs paroles.

Dans le vieux parc solitaire et glacé,
Deux spectres ont évoqué le passé.

— Te souvient-il de notre extase ancienne ?
— Pourquoi voulez-vous donc qu'il m'en souviennne ?

— Ton cœur bat-il toujours à mon seul nom ?
Toujours vois-tu mon âme en rêve ? — Non.

— Ah ! les beaux jours de bonheur indicible
Où nous joignons nos bouches ! — C'est possible.

— Qu'il était bleu, le ciel, et grand, l'espoir !
— L'espoir a fui, vaincu, vers le ciel noir.

Tels ils marchaient dans les avoines folles,
Et la nuit seule entendit leurs paroles.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Μέσα στὸ πάρκο τὸ παλιό, ποῦ παγωνιά κι ἐρμιὰ τὸ δένουν,
δὺ ἴσκιοι ξάφνου φαίνονται ζευγάρι νὰ διαβαίνουν.

Τὰ μάτια τους εἶναι νεκρά, κι ἀπ' τ' ἀπαλό τους στόμα
τὰ λόγια βγαίνουν σιγαλά, ποῦ μόλις ἀγρικιοῦντ' ἀκόμα.

Μέσα στὸ πάρκο τὸ παλιό, τὸ ἐρημικὸ καὶ παγωμένο,
δὺ ἴσκιοι ἀναθυμίζονται κάποιον καιρὸν εὐτυχημένο.

- Θυμᾶσαι τάχα τὰ παλιὰ τὰ ὄνειρεμένα ἐκεῖνα χρόνια;
- Τώρα πρὸς τί νὰ μὲ ρωτᾶς ἂν τὰ θυμοῦμαι αἰώνια;
- Τάχα ἡ καρδιά σου χτύπο τῆς ἀκόμα τ' ὄνομά μου τό 'χει;
Ζεῖ κι ἡ ψυχὴ μου πάντοτε στὰ ὄνειράτά σου; — "Ὀχι!
- "Ὡ πὺς ἀξέχαστες στιγμὲς τῆς θείας εὐτυχίας! ποῦ νὰ 'ναι;
Στόμα μὲ στόμα ἐσμίγαμε, θυμᾶσαι; — 'Αλήθεια πᾶνε...
- Πῶς ἦταν τότε ὁ οὐρανὸς γαλάζιος κι ἡ ἐλπίδα πόση!
- Πάει κι ἡ ἐλπίδα, ὁ οὐρανὸς μαῦρος τὴν ἔχει περιζώσει.
- Ἔτσι στὰ στάχια τὰ τρελὰ οἱ δὺ σκιὲς περιπατοῦσαν,
κι ἡ νύχτα μόνον ἀκουγε τὰ λόγια ποῦ μιλοῦσαν.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Στὸ πάρκο τὸ παλιό, τὸ κρύο καὶ τ' ἀδειανό,
ξάφνω, τὰ σχήματα περάσαν τῶν δυσῶν.

Τὰ χεῖλια ἔχουν λυτά, τὰ μάτια ἔχουν σβηστὰ
καὶ μόλις πού τ' ἀκοῦς τὰ λόγια τους σωστά.

Στὸ πάρκο τὸ παλιό, τὸ κρύο καὶ τ' ἀδειανό,
δύο φαντάσματα ἐφέραν πίσω τὸν καιρό.

- Τῆ θυμᾶσαι τῆ μέθη μας τὴν περασμένη;
 - Κι ἂν τῆ θυμᾶμαι ἢ ὄχι, τί σημαίνει;
 - Τὸ καρδιοχτύπι της γιὰ μὲ πάντα ἢ καρδιά σου τό 'χει;
Στ' ὄνειρο τὴν ψυχὴ μου ἀκόμα τηρε βλέπεις; — Ὅχι.
 - ὦ, ἡ ἄφραστη χαρὰ κι οἱ ἀσύγκριτοι οἱ καιροὶ
πού ἐδέναμε τὰ δύο μας στόματα! — Μπορεῖ.
 - Μεγάλῃ ἦταν ἡ ἐλπίδα, τὸ στερέωμα γαλανό.
 - Ἡ ἐλπίδα, νικημένη, πάει κατὰ τὸ μαῦρον οὐρανό.
- Παρόμοια πῆγαιναν μέσα ἀπ' τὰ κούφια ἀστάχια,
κι ἡ νύχτα τ' ἄκουσε τὰ λόγια τους μονάχα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

[IL PLEURE DANS MON CŒUR]

*Il pleut doucement sur la ville.**

ARTHUR RIMBAUD

Il pleure dans mon cœur
Comme il pleut sur la ville,
Quelle est cette langueur
Qui pénètre mon cœur ?

Ô bruit doux de la pluie
Par terre et sur les toits !
Pour un cœur qui s'ennuie
Ô le chant de la pluie !

Il pleure sans raison
Dans ce cœur qui s'écœure.
Quoi ! nulle trahison ?
Ce deuil est sans raison.

C'est bien la pire peine
De ne savoir pourquoi,
Sans amour et sans haine,
Mon cœur a tant de peine !

* [Βρέχει σιγανά στην πόλη.]

ΚΑΤΙ ΚΛΑΙΕΙ

Κάτι κλαίει μες στην καρδιά μου
καθώς βρέχει στη χώρα.
Σάν τί μαράζι, αλιά μου,
στραγγίζει την καρδιά μου;

Γλυκοστάζει ή βροχή
στη γη, στα κεραμίδια·
στην άχαρη ψυχή
τί τραγουδάς, βροχή;

Κλάμα χωρίς αίτια
καρδιάς βαργετισμένης.
Μήπως καμιά άπιστία;...
Πονώ χωρίς αίτια.

Κι είναι ό πόνος περίσσος,
νά μην ξέρεις γιατί
χωρίς αγάπη ή μίσος
σε καίει καημός περίσσος.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΝΑ ΚΛΑΙΕΙ

Νά κλαίει μέσ στην καρδιά μου
καί στην πόλη νά βρέχει...
Ποιά νά 'ν' αὐτή πού τρέχει
ἢ πίκρα ὡς τήν καρδιά μου;

"ὦ, γλυκός ἦχος τῆς βροχῆς
ἀπ' τίς σκεπές καί καταγῆς!
Γιά τόν καημό μιανῆς ψυχῆς
ὦ τὸ τραγούδι τῆς βροχῆς!

Δίχως αἰτία νά βρέχει
— μὰ ἡ καρδιά δὲν ἀντέχει.
Σὲ πρόδωσε κανεῖς;
"Ὀχι. "Αδίκᾳ πονεῖς.

"Αχ, ποιά ἄλλη θλίψη, ἀνίσως
δὲν τὸ ξέρεις γιατί
— δίχως ἀγάπη ἢ μίσος—
ἡ θλίψη σου κρατεῖ;

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

[L'OMBRE DES ARBRES]

*Le rossignol, qui du haut d'une branche se regarde dedans, croit être tombé dans la -
Il est au sommet d'un chêne et toutefois il a peur de se noyer.**

E. ROSTAND, *C. de Bergerac*

L'ombre des arbres dans la rivière embrumée
Meurt comme de la fumée,
Tandis qu'en l'air, parmi les ramures réelles,
Se plaignent les tourterelles.

Combien, ô voyageur, ce paysage blême
Te mira blême toi-même,
Et que tristes pleuraient dans les hautes feuillées
Tes espérances noyées !

* [Τὸ ἀγρόνι, ποὺ κοιτάει ἀπὸ ἓνα κλαδί, ψηλά, θαρρεῖ πὼς ἔχει πέσει στὸ ποτάμι.
Εἶναι στὴν κορυφή μιᾶς βελανιδιάς, κι ὁμῶς φοβάται πὼς θὰ πνιγεῖ.]

ΜΕΣ ΣΤΟ ΘΟΛΟ ΠΟΤΑΜΙ

Μές στο θολό ποτάμι από την καταχνιά
ό ἴσκιος ἀπ' τὰ δέντρα πεθαίνει σὰν καπνιά,
ἐνῶ ψηλὰ στά ἀληθινὰ τὰ κλώνια
στενάζουν τὰ τρυγόνια.

Πόσες φορές, διαβάτη, στο σκοτεινὸν αὐτὸν τόπο,
τὸν ἴδιο ἑαυτὸ σου γλωμὸ κι ἐσὺ δὲν εἶδες,
ἐνῶ θὰ κλαῖγαν στά ψηλὰ φυλλώματα
θλιμμένες οἱ πνιγμένες σου ἐλπίδες!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΜΕΣ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

[ἄλλη ἐκδοχή]

Μές στο ποτάμι πού 'χει θολώσει ἡ καταχνιά,
ὡσάν καπνός πεθαίνει τῶν δένδρων ἡ σκιά.
'Εκεῖ ψηλά ἐκεῖ πάνω στ' ἀληθινὰ τὰ κλώνια
στενάζουν τὰ τρυγόνια.

Πόσες φορές, διαβάτη, τὰ μαῦρα αὐτὰ νερά
χλωμὸ σ' ἐκαθρεφτίσαν κι ἐσένα· ἐνῶ ψηλά
μές στὰ πυκνὰ τὰ φύλλα θρηγούσανε θλιμμένες
οἱ ἐλπίδες σου οἱ πνιγμένες!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

[ÉCOUTEZ LA CHANSON BIEN DOUCE]

Écoutez la chanson bien douce
Qui ne pleure que pour vous plaire.
Elle est discrète, elle est légère :
Un frisson d'eau sur de la mousse !

La voix vous fut connue (et chère ?),
Mais à présent elle est voilée
Comme une veuve désolée,
Pourtant comme elle encore fière,

Et dans les longs plis de son voile
Qui palpite aux brises d'automne,
Cache et montre au cœur qui s'étonne
La vérité comme une étoile.

Elle dit, la voix reconnue,
Que la bonté c'est notre vie,
Que de la haine et de l'envie
Rien ne reste, la mort venue.

Elle parle aussi de la gloire
D'être simple sans plus attendre,
Et de noces d'or et du tendre
Bonheur d'une paix sans victoire.

Accueillez la voix qui persiste
Dans son naïf épithalame.
Allez, rien n'est meilleur à l'âme
Que de faire une âme moins triste !

Elle est en peine et de passage,
L'âme qui souffre sans colère,
Et comme sa morale est claire !...
Écoutez la chanson bien sage.

ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀκοῦστε τὸ τραγοῦδι, ποῦ γιὰ χάρη σας
γλυκύτατα θρηνεῖ σὰ μοιρολόι·
εἶν' ἀπαλὸ κι εὐγενικὸ κι ἀνάλαφρο
μι' ἀνατριχίλα τοῦ νεροῦ στὴ γλόχη!

Γνωστή σας ἡ φωνὴ (κι ἀγαπημένη σας!)
ὅμως φορεῖ τὰ κρέπια αὐτὴν τὴν ὥρα
σὰν ἔρμη χήρα· ὡστόσο τί περήφανη
στὸν πόνο τῆς ἀκόμα εἶναι καὶ τώρα.

Καὶ μέσα στίς μακριές πτυχές τοῦ πέπλου τῆς
ποῦ τρέμει στοῦ φθινόπωρου τ' ἀγέρι,
κρύβει, καὶ τὴν καρδιά σας ποῦ ξαφνίζεται
τῆς δείχνει τὴν ἀλήθεια ὡσὰν ἀστέρι.

Σᾶς λέει ἡ φωνὴ ποῦ ἀναγνωρίζετε,
ὅτι ζωὴ μας εἶναι ἡ καλοσύνη,
κι ὅτι ἀπ' τὸ φθόνο κι ἀπ' τὸ μίσος τίποτε
σὰν ἔρθει ὁ θάνατος δὲ θ' ἀπομείνει.

Καὶ γιὰ τὴ δόξα ἀκόμα σᾶς μιλεῖ
νὰ μὴ ζητᾶς πολλὰ, κι ἀπλὰ νὰ ζήσεις,
γιὰ γάμους λέει χρυσοῦς, γιὰ τὴ χαρὰ
γλυκιᾶς εἰρήνης δίχως νὰ νικήσεις.

Δεχθείτε τή φωνούλα, πού σέ ἀθάω της
τὸ ἐπιθαλάμιο πάντοτ' ἐπιμένει.
Σύρτε, καὶ δὲν εἶν' ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ κάνομε
κάποια ψυχὴ λιγότερο θλιμμένη!

Πονᾶ τούτη ἡ ψυχὴ πού δὲν ἐθύμωσε
στὴν πίκρα της ποτὲ τὴν πιὸ μεγάλη,
καὶ πόσο φῶς στὰ λόγια της, ἀκοῦστε το
τὸ φρόνιμο τραγούδι πού σᾶς ψάλλει.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΑΚΟΥΣΕ, ΕΙΝ' Ο ΣΚΟΠΟΣ

Ἄκουσε, εἶν' ὁ σκοπὸς πολὺ γλυκός:
Δὲν κλαίω, σοῦ λέει, παρὰ γὰρ νὰ σ' εὐφράνω.
Τόσο ἀλαφρὸς, τόσο διακριτικὸς...
Νεράκι ριγηλὸ στὰ χόρτα ἀπάνω.

Γνωστὴ σου εἶν' ἡ φωνή (κι ἀγαπητὴ);
ὅμως στὰ κρέπια τώρα σκεπασμένη,
(Παρόμοια χήρα ἀπαρηγόρητη,
μὰ πού ἡ παλιά της ἡ ἔπαρση ἀπομένει,

κι ἀπ' τοῦ μακριοῦ τοῦ πέπλου τὴν πτυχή
ὅπου σκιρτάει σὲ γινοπώρου ἀγέρι,
μιὰ κρύβει ἀπὸ τὴν ἐκθαμβη ψυχή,
μιὰ δείχνει τὴν ἀλήθεια σὰν ἀστέρι.)

Λέγει ἡ ξακουσμένη σου ἡ φωνή
πὼς ἡ ζωὴ μας εἶναι ἡ καλοσύνη
καὶ πὼς, εὐθύς πού ὁ θάνατος φανεῖ,
τὸ μίσος καὶ τὸ φθόνο, ὅλα, τὰ σβήνει.

Λέγει ποιά δόξα, νὰ ἴναι, ὅποιος μπορεῖ,
ἀπλός, κι ἂν τίποτα δὲν τοῦ ἔχει μείνει,
γιὰ χρυσὸς γάμους, δόξα τρυφερή
πού δίχως νίκη θέλει τὴν εἰρήνη!

Δέξου την τή φωνή, πού ὄλο τ' ἀπλό
τὸ ἐπιθαλάμιο λέει, καὶ δὲ σωπαίνει...
"Ἐλα, ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει πιὸ καλό,
παρὰ μιὰν ἄλλη ὀλίγο νὰ γλυκαίνει.

Ψυχὴ θλιμμένη καὶ περαστικὴ
πὸ δίχως ἀγκιμάχτησι ὑποφέρει.
"Ἄκου τὴν ξιάστερη τὴν ἠθικὴ!
"Ἄκουσε τὸ τραγούδι πόσα ξέρει!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

- ΠΟΤΕ ΠΗΛΙ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, περ. *Μοῦσα*, χρ. Α', Ἰούλιος 1921, σελ. 200.
- ΚΑΜΑΤΟΣ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, ὁ.π., χρ. Α', Μάρτιος 1921, σελ. 125.
- ΤΟ ΓΝΩΡΙΜΟ ΜΟΥ Τ' ΟΝΕΙΡΟ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, ὁ.π., χρ. Α', Ἰούλιος 1921, σελ. 200.
- ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, ὁ.π., χρ. Α', Ἰούλιος 1921, σελ. 200.
- ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, ὁ.π., χρ. Α', Ἰούλιος 1921, σελ. 200.
- ΟΙ ΡΑΘΥΜΟΙ, μετ. Κ. Γ. Καρυωτάκης, Ἐλεγεία καὶ Σάτιροι, Ἐκδοτικὴ Ἐταιρεία Ἀ' Ἐργῶν, Ἀθήναι 1927, σελ. 84-85.
- ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΑΙΑ, μετ. Μιλτιάδης Μαλακάσης, περ. *Νέα Ζοή*, Ἰούνιος 1903, σελ. 17.
- ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΑΙΑ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, περ. *Νέα Ἑστία*, τόμ. 19, 1 Μαΐου 1936, σελ. 613.
- ΕΤΣΙ: ΣΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, περ. *Μοῦσα*, χρ. Β', Σεπτέμβριος 1921, σελ. 25.
- ΣΕ ΚΑΚΟΣΤΡΩΜΕΝΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ, μετ. Κωστής Παλαμᾶς, *Ξανατοπισμένη Μουσική*, Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑστίας» Ἰ. Δ. Κολλάρου & Σία Α.Ε., Ἀθήναι 1930, σελ. 129.
- ΚΑΤΙ ΚΛΑΙΕΙ, μετ. Κωστής Παλαμᾶς, ὁ.π., σελ. 126.
- ΝΑ ΚΛΑΙΕΙ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, περ. *Νέα Ἑστία*, τόμ. 14, 1 Δεκεμβρίου 1933, σελ. 1251.
- ΤΟ ΠΛΑΝΟ ΠΟΥ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟ ΛΗΝΟ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, ὁ.π., τόμ. 20, 15 Ὀκτωβρίου 1936, σελ. 1417.
- ΜΕΣ ΣΤΟ ΘΟΛΟ ΠΟΤΑΜΙ, μετ. Λάμπρος Πορφύρας, περ. *Ὁ Λιόνησος*, τόμ. Α', 1901, σελ. 123.
- ΜΕΣ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ, μετ. Λάμπρος Πορφύρας, *Ἄπαντα*, ἐπιμ. Γ. Βαλέτας, ἐκδ. Ἰ. Γ. Βασιλείου, Ἀθήναι 1964, σελ. 198.
- GREEN, μετ. Τέλλος Ἀγρας, περ. *Μοῦσα*, χρ. Β', Σεπτέμβριος 1921, σελ. 25.
- STREETS, μετ. Τέλλος Ἀγρας, περ. *Νέα Ἑστία*, τόμ. 34, 15 Ὀκτωβρίου 1943, σελ. 1248.
- ΟΙ ΓΥΦΚΙΕΣ ΜΕΡΕΣ, ΟΙ ΑΝΟΜΕΣ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, περ. *Μοῦσα*, χρ. Β', Σεπτέμβριος 1921, σελ. 25.
- ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ, μετ. Λάμπρος Πορφύρας, *Ἄπαντα*, ἐπιμ. Γ. Βαλέτας, ἐκδ. Ἰ. Γ. Βασιλείου, Ἀθήναι 1964, σελ. 199.
- ΑΚΟΥΣΕ, ΕἶΝ' Ο ΣΚΟΠΟΣ, μετ. Τέλλος Ἀγρας, περ. *Νέα Ἑστία*, τόμ. 21, 1 Ἰανουαρίου 1937, σελ. 4.
- ΤΙ ΧΡΕΙΑ, μετ. Κωστής Παλαμᾶς, *Ξανατοπισμένη Μουσική*, Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑστίας» Ἰ. Δ. Κολλάρου & Σία Α.Ε., Ἀθήναι 1930, σελ. 128.
- ΘΕΛΩ ΣΤΟ ΕΞΗΣ, μετ. Τ. Κ. Παπατσώνης, περ. *Ἀγγελιαφόρος τῆς Ἱερᾶς Καρδίας τοῦ Ἰησοῦ*, ἔτ. 506, Φεβρουάριος 1949, ἄρ. 2, σελ. 54.
- ΠΡΘΑΤΟ ΑΥΣΤΥΧΟ ΟΡΦΑΝΟ, μετ. Κωστής Παλαμᾶς, *Ξανατοπισμένη Μουσική*, Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑστίας» Ἰ. Δ. Κολλάρου & Σία, Ἀθήναι 1930, σελ. 126.

- ΕΝΑΣ ΒΛΟΥΣ, ΜΑΥΡΟΣ ΥΙΙΟΣ*, μετ. Λάμπρος Πορφύρας, περ. *Ὁ Λόγιος*, τόμ. Α', 1901, σελ. 123.
- ΤΟ ΕΛΛΗΝΟ ΟΥΡΑΝΟ*, μετ. Κωστής Παλαμάς, *Ξανατοπισμένη Μουσική*, Βιβλιοπωλείον τῆς «Ἑστίας» Γ. Δ. Κολλάρος & Σία Α.Ε., Ἀθήναι 1930, σελ. 125.
- ΑΚΟΥ, ΤΟ ΚΕΡΑΣ ΘΑΙΒΕΤΑΙ*, μετ. Τέλλος Ἄγρας, περ. *Νέα Ἑστία*, τόμ. 19, 15 Ἀπριλίου 1936, σελ. 543.
- ΝΑ ΤΙΝΗ ΣΚΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΑΙΡΙΟΥ*, μετ. Τέλλος Ἄγρας, περ. *Μοῦσα*, χρ. Α', Μάρτιος 1921, σελ. 125.